

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **L. B. M.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 9. 2012, č. j. 4 A 50/2012 – 44,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaná rozhodnutím ze dne 3. 8. 2012, č. j. CPR-7047-2/ČJ-2012-9CPR-V238, změnila část výroku rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Praha (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 17. 5. 2012, č. j. KRPA-27510/ČJ-2011-000022, tak, že část výroku ve znění:

„Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb. v návaznosti na ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb. se panu J. B. M. L. ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie na 2 (dva) roky.

Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky.“

se mění tak, že zní:

Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb. a ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. se panu J. B. M. L. ukládá správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie stanovenou na 2 (dva) roky.

Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky.“

Ve zbylé části žalovaná odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítla a toto rozhodnutí potvrdila.

V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaná uvedla, že neshledala rozpor rozhodnutí s mezinárodními smlouvami. Nebyla porušena ani zásada přiměřenosti, když ze spisového materiálu vyplynulo, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění již v roce 2005 a v roce 2006 mu byl uložen trest vyhoštění. Žalobce tedy opakovaně porušoval právní předpisy, navíc pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu a víza. Rozhodnutí není v rozporu se zásadou přiměřenosti, a to ani v případě, kdy byl žalobce kontrolován hlídkou Policie České republiky jeden den po uplynutí lhůty k výjezdnímu příkazu, neboť není podstatné, jak dlouho trvá stav neoprávněného pobytu cizince. Svým předchozím porušováním právních předpisů dával žalobce najevo svou neúctu k právním předpisům České republiky. Pokud jde o tvrzené rodinné vazby, podle žalované nebyl u žalobce prokázán vztah obdobný vztahu rodinnému. Pokud jde o dceru A., s její matkou žalobce nežije, dceru nemá ve střídavé péči a výživné na ni neplatí, pouze ji sporadicky navštěvuje. Syn J., žije se svou matkou a žalobce se s ním nestýká.

Pokud jde o argument žalobce Úmluvou o právech dítěte, poukázala žalovaná zejména na to, že žalobce o kontakt s dcerou začal jevit zájem až účelově, dříve o pravidelný kontakt nežádal, při sporadických návštěvách dceři nosil zejména sladkosti. Žalovaná připomněla situaci ze dne 25. 1. 2011, kdy byl žalobce ve večerních hodinách kontrolován spolu s dcerou v herně baru ORION v Praze, odkázala přitom na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2, sp. zn. 3 T 88/2011. Žalovaná poukázala na to, že žalobce porušoval právní předpisy před i po narození dcery.

Žalovaná označila důsledek napadeného rozhodnutí za přiměřený z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a to i přesto, že má na území České republiky dvě děti, s nimiž však nežije ve společné domácnosti ani vůči nim neplní vyživovací povinnost. S odkazem na § 174a zákona o pobytu cizinců, zejména na závažnost a druh protiprávního jednání, ekonomické poměry, povahu a pevnost rodinných vazeb, žalovaná neshledala, že by její rozhodnutí bylo rozhodnutím nepřiměřeným.

Žalovaná se neztotožnila s tím, že lhůtu k vycestování je žalobci oprávněn stanovit pouze soud. Uvedla, že žalobci bylo po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany uděleno výjezdní vízum, které jej opravňovalo k vyřízení si potřebných záležitostí na území a k vycestování z České republiky. Ustanovení § 50 zákona o pobytu cizinců umožňuje správním orgánům udělit výjezdní příkaz a tím stanovit lhůtu k vycestování; tím není dotčeno ustanovení § 350b zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“). Dobu vycestování stanovenou na dva roky označila žalovaná za zcela adekvátní, neboť zákon umožňoval žalobci uložit až pětiletý zákaz pobytu na území České republiky.

Žalovaná uvedla, že správní orgán prvního stupně si vyžádal před vydáním rozhodnutí opětovně závazné stanovisko Ministerstva vnitra podle § 120 zákona o pobytu cizinců, z něhož vyplynulo, že vycestování žalobce je možné. Žalovaná neshledala ani porušení žádné zásady správního řízení.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 18. 9. 2012, č. j. 4 A 50/2012 - 44, zamítl žalobu proti výše uvedenému rozhodnutí žalované. Soud uvedl, že žalobce má na území České republiky dvě děti, a to syna J. L., a dceru A. L. Ani s jedním dítětem žalobce nežije ve společné domácnosti, se synem se nestýká vůbec a s dcerou cca dvakrát za tři měsíce. Podle soudu nebyly doloženy žádné rodinné vztahy, jež by byly překážkou správního vyhoštění žalobce. Nebylo shledáno porušení čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Soud poukázal na to, že v době, kdy měl žalobce dceru ve své péči, byl s ní dne 25. 1. 2011 v 21:30 hodin kontrolován v herně baru Orion. U žalobce byly zjištěny drogy a dcera byla následně umístěna do zařízení Klokánek; tak podle soudu nelze zajišťovat harmonický rozvoj osobnosti dítěte. Vzhledem k uvedeným skutečnostem nelze postup správních orgánů považovat ani za rozporný s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V případě žalobce tedy nebyl prokázán jeho soukromý a rodinný život na území České republiky, proto na něj nedopadá ani judikatura Nejvyššího správního soudu týkající se osob, u nichž byl prokázán osobní a rodinný život.

K námitce žalobce, že správní orgány pochybily, pokud na něj neaplikovaly ustanovení § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, soud uvedl, že žalobce by bylo možné hodnotit jako rodinného příslušníka občana Evropské unie v případě, že by jako rodič dítěte, které je občanem Evropské unie mladším 21 let, toto dítě vyživoval a žil s ním ve společné domácnosti. O takový případ se však zde zjevně nejedná. Žalobce je sice otcem dvou dětí, jež jsou občany Evropské unie mladšími 21 let, avšak ani vůči jednomu z dětí neplní vyživovací povinnost a ani s jedním z nich nežije ve společné domácnosti. Proto nelze žalované vytknout, že nepostupovala v souladu s § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

K námitce žalobce, že mu správní orgán nebyl oprávněn stanovit lhůtu k vycestování, neboť k takovému úkonu je oprávněn pouze soud ve smyslu § 350b trestního řádu, soud uvedl, že odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2012, č. j. 9 As 110/2011 - 67, není na případ žalobce použitelný. Soud uvedl, že v souladu s § 50 zákona o pobytu cizinců je správní orgán oprávněn vydat výjezdní příkaz a tím stanovit cizinci lhůtu k vycestování. Tímto oprávněním není dotčeno ustanovení § 350b trestního řádu. Ze spisu vyplynulo, že žalobci byl po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany udělen výjezdní příkaz, jenž nerespektoval.

K poslední námitce žalobce, podle níž byl nesprávný výrok, jímž byl stanoven počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území, soud odkázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2012, č. j. 1 As 106/2010 - 83, z něhož vyplývá, že podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 24. 11. 2005, má správní orgán pravomoc stanovit v rozhodnutí o správním vyhoštění délku i počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup cizince na území. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné a na základě výzvy soudu doplněné kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) uplatnil důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.). Správní orgány i soud podle něj pochybily, pokud neposoudily stěžovatele jako rodinného příslušníka občana Evropské unie a nepostupovaly v kontextu § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Stěžovatel uvedl, že v České republice má dvě děti, přičemž o dceru v rámci svých možností pečuje, tato jej vnímá jako otce a je na něj nadstandardně citově vázána; otázku přiměřenosti přitom žalovaná vyřešila konstatováním, že stěžovatel nesdílí s dcerou společnou domácnost. Soud se pak ztotožnil s argumentací žalované, ačkoliv se dostatečně nevypořádala s otázkou, zda zjištěné rodinné vazby žalobce v České republice nemohou generovat nepřiměřenost ve smyslu § 119a zákona o pobytu cizinců. Pokud správní orgány nedospěly k závěru o nepřiměřenosti, je jejich rozhodnutí neurčité, nepřezkoumatelné a spekulativní.

Podle stěžovatele byl nadhodnocen význam chráněného zájmu - pobyt bez víza v řádu hodin, a podhodnoceny dopady do jeho soukromého a rodinného života, čímž byl porušen mj. čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Stěžovatel odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2007, č. j. 1 As 38/2007 - 80, podle něhož v případě nepřiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života je správní orgán povinen takové rozhodnutí nevydat. Zájem České republiky na dodržování mezinárodněprávních závazků by měl přitom jednoznačně převažovat nad zájmem na ukončení pobytu cizince. Stěžovatel odkázal na rozsudky správních soudů týkající se zrušení rozhodnutí správních orgánů z důvodu zásahu do soukromého a rodinného života. Zájem nezletilého dítěte, jež je občanem České republiky, a mezinárodněprávní závazky České republiky měly podle stěžovatele převážit nad zájmem státu na jeho vycestování. Správní orgány i soud tedy pochybily, pokud stěžovatele nepovažovaly za rodinného příslušníka Evropské unie se všemi hledisky z toho vyplývajícími, zejména z hlediska aplikace § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Důvod, že nesdílí s dcerou společnou domácnost, považuje stěžovatel za příliš formalistický a neodpovídající zákonu.

Žalovaná i správní orgán prvního stupně dále podle stěžovatele postupovaly nezákonně, pokud ve výroku rozhodnutí spojily dobu, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území České republiky, s vykonatelností rozhodnutí, neboť takový výrok nemá oporu v právních předpisech. Podle stěžovatele nelze z § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců dovodit, že by policie při stanovení doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území České republiky, mohla ve výroku libovolně extenzivně upravovat běh

platnosti takové doby. Stěžovatel je přesvědčen, že správní orgány nejsou oprávněny mimo dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, resp. lhůtu k vycestování, libovolně upravovat výroky svých rozhodnutí. Ze žádného zákonného ustanovení nevyplývá oprávnění policie stanovit počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, popř. jiná omezení, která budou či nebudou mít vliv na běh této lhůty. Tento výrok rozhodnutí žalované je podle stěžovatele nepřezkoumatelný. Stěžovatel poukázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2012, č. j. 1 As 106/2010 - 83, a zejména na aktuální usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2012, č. j. 9 As 131/2011 - 50, jenž nyní řeší rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 9. 2012, č. j. 4 A 50/2012 - 44, byl zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud po přezkoumání rozsudku Městského soudu v Praze, rozhodnutí správních orgánů obou stupňů i na základě obsahu správního spisu dospěl k závěru, že správní orgány postupovaly při vydání svého rozhodnutí v souladu se zákonem.

V souzené věci bylo stěžovateli v souladu s § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění, neboť pobýval na území bez víza, resp. bez platného oprávnění k pobytu. Správní orgány přitom neshledaly, že by důsledkem správního vyhoštění mohl být nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života stěžovatele a že tato skutečnost je překážkou vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

V první kasační námitce je vyjádřeno přesvědčení stěžovatele, že správní orgány i soud nesprávně posoudily jeho rodinné vazby na území České republiky, ačkoliv minimálně vztah žalobce k nezletilé dceři měl být posouzen jako překážka správního vyhoštění, a to v souladu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte i čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění nelze podle § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěry městského soudu i se závěry správních orgánů, neboť v souzené věci nebyly prokázány rodinné vazby stěžovatele na území České republiky. V řízení vyšlo najevo, že stěžovatel nežije ani s jedním ze svých dětí ve společné domácnosti, vídá pouze sporadicky mladší dceru, vyživovací povinnost vůči svým dětem neplní. Navíc je zde dán rozpor mezi stěžovatelovými tvrzeními a objektivními

skutečnostmi. Na jednu stranu stěžovatel tvrdí, že jsou s dcerou na sebe silně citově fixováni, na druhou stranu o příkladném vztahu stěžovatele k dceři nesvědčí její umístění do zařízení Klokánek poté, co byl stěžovatel s tehdy tříletou dcerou dne 25. 1. 2011 ve večerních hodinách kontrolován v herně pražského baru Orion, kde u něj mj. byly zjištěny drogy. Následně byl stěžovatel rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 23. 8. 2011, sp. zn. 3 T 88/2011, shledán vinným z přečinu přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu podle § 284 odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, a odsouzen k trestu odnětí svobody v délce tří měsíců.

Za této situace bylo podle názoru Nejvyššího správního soudu objektivně nemožné dospět k závěru o rodinném životě stěžovatele na území České republiky ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Jelikož nebyly zjištěny žádné rodinné vazby stěžovatele na území České republiky, nelze na věc aplikovat rozhodnutí Nejvyššího správního soudu týkající se případů, v nichž bylo zjištěno, že správní vyhoštění bylo způsobilé zasáhnout soukromý a rodinný život cizince. Za této situace jsou nadbytečné i odkazy stěžovatele na mezinárodní úmluvy, jimiž je Česká republika vázána. Nebylo ani možné dospět k závěru o nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele a nadhodnocení významu zájmu na tom, aby na území České republiky nepobývali cizinci bez platného povolení k pobytu. Ze shora uvedených důvodů nebylo proto možné v postupu správních orgánů či městského soudu spatřit ani porušení stěžovatelem namítaných ustanovení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod ani čl. 8 odst. 1, resp. čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte.

Pokud jde o námitku stěžovatele, že spojení doby, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území Evropské unie, s vykonatelností rozhodnutí, nemá oporu v právních předpisech, pak Nejvyšší správní soud jednak poukazuje na to, že v souzené věci nebyla tato doba vázána na vykonatelnost rozhodnutí a navíc je zapotřebí zdůraznit fakt, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno dne 17. 5. 2012. Přitom již ode dne 1. 1. 2012 je účinné ustanovení § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, podle něhož *do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území, se nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné.* Tuto námitku tedy soud neshledal důvodnou, neboť i kdyby správní orgány spojily dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území Evropské unie, s vykonatelností rozhodnutí, nebylo by to pochybením - od 1. 1. 2012 již k tomu byly oprávněny.

V souzené věci pak správní orgán prvního stupně stanovil podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu k vycestování z České republiky do třiceti dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nebo po nabytí právní moci rozhodnutí o zastavení řízení o této žádosti, jestliže marně uplynula lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo jestliže podle zvláštního zákona, t. j. podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, podání žaloby proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany nemá odkladný účinek. Výrok rozhodnutí o správním vyhoštění nelze podle Nejvyššího správního soudu považovat za nepřezkoumatelný, je v něm uvedeno, za použití jakého zákonného ustanovení bylo o správním vyhoštění rozhodnuto a na jak dlouhé období se správní vyhoštění ukládá. Z rozhodnutí je rovněž seznatelné, od

jakého okamžiku se stanoví počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území Evropské unie. Správní orgány tak postupovaly v souladu s rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2012, č. j. 1 As 106/2010 - 83, dostupném na www.nssoud.cz, tedy využily možnosti stanovit nejen délku, ale i počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Poukaz stěžovatele na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2012, č. j. 9 As 131/2011 - 50, dostupné na www.nssoud.cz, není na místě, neboť toto usnesení se týká vázání počátku doby, po kterou nelze umožnit vstup na území České republiky, na vykonatelnost rozhodnutí. Jak již bylo výše uvedeno, o tento případ se v nyní souzené věci nejedná a proto ani případné závěry řízení před rozšířeným senátem týkající se uvedené věci nejsou pro posouzení této kasační stížnosti relevantní.

Nejvyšší správní soud věc uzavírá tak, že správní orgány postupovaly správně v aplikaci hmotného i procesního práva a nepochybily, pokud rozhodly o správním vyhoštění stěžovatele. Výrok rozhodnutí o správním vyhoštění byl zákonu odpovídající a byl z něj i seznatelný okamžik, od něhož se stanoví počátek doby, po níž nelze stěžovateli umožnit vstup na území států Evropské unie. Rovněž posouzení toho, zda vyhoštění stěžovatele nemůže zasáhnout jeho soukromý a rodinný život, je zákonu odpovídající a bylo učiněno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Městský soud v Praze tak rozhodl v souladu se zákonem, pokud žalobu proti rozhodnutí žalované jako nedůvodnou zamítl.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně
v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalované v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu